



# KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

VZHŮRU DO DIVOČINY

Erin Hunterová

ALBATROS

# Kočíčí válečníci 1 – Vzhůru do divočiny

Vyšlo také v tištěné verzi

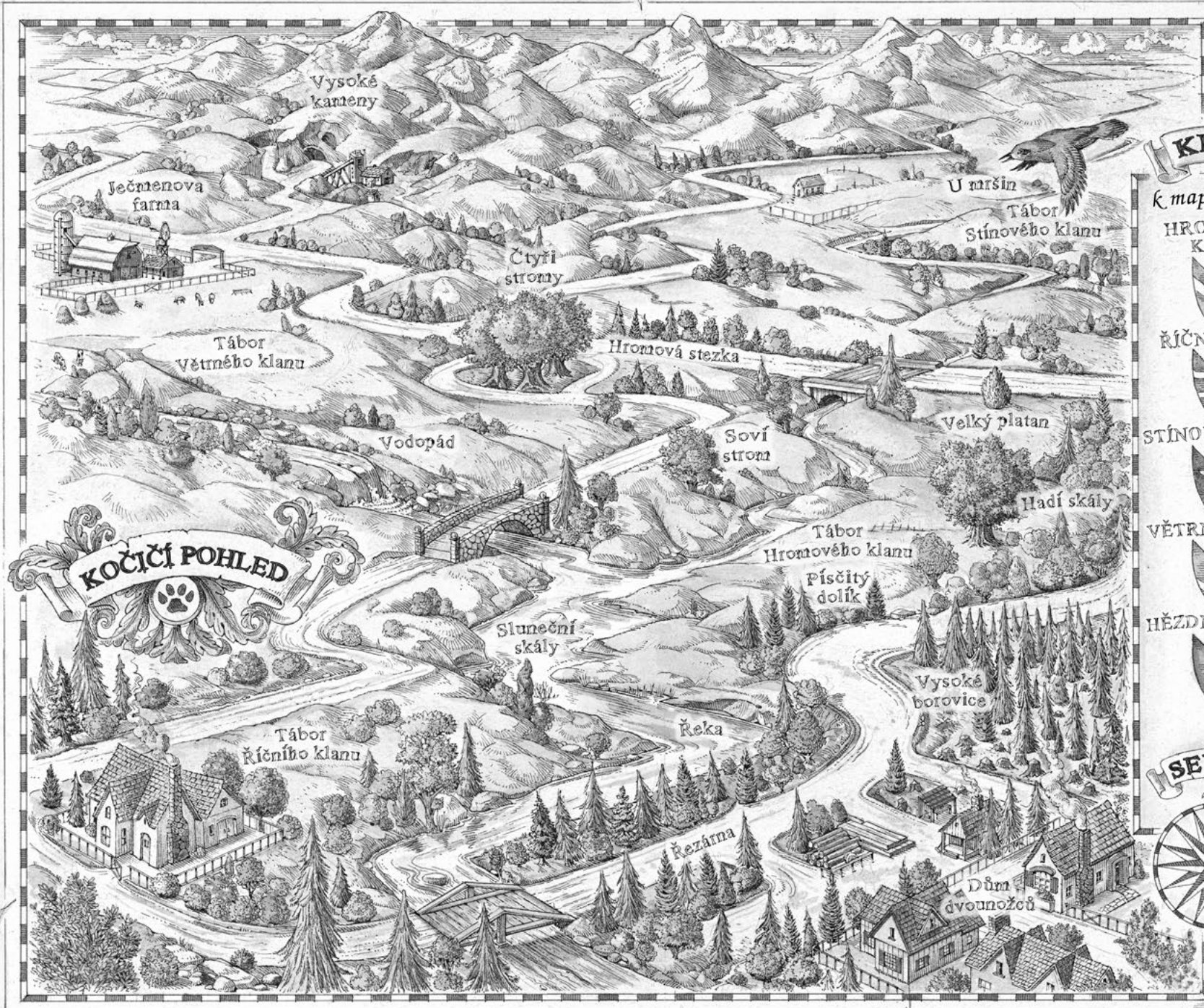
Objednat můžete na  
[www.albatros.cz](http://www.albatros.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)



**Erin Hunterová**  
**Kočíčí válečníci 1 – Vzhůru do divočiny – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS**  **MEDIA a.s.**



**KLÍČ**

k mapě klanů

**HROMOVÝ KLAN**



**ŘÍČNÍ KLAN**



**STÍNOVÝ KLAN**



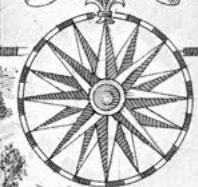
**VĚTRNÝ KLAN**



**HĚZDNÝ KLAN**



**SEVER**



**KOČIČÍ POHLED**





# KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

## VZHŮRU DO DIVOČINY

Erin Hunterová

ALBATROS



*Pro Billyho, který opustil domov, aby se stal Válečníkem.  
Stále nám velmi chybí.*

*A také pro Benjaminu, jeho bratra, který je nyní s ním...*

*Se zvláštním poděkováním Kate Caryové.*





## STRUKTURA KLANŮ



### HROMOVÝ KLAN

#### VELITELKA:

MODRÁ HVĚZDA – šedomodrá kočka se stříbrnou tlamičkou

#### ZÁSTUPCE VELITELKY

RUDOCH – malý žlutohnědý kocour se zářivě zrzavým ocasem,  
jeho učedník – PRÁŠEK

#### LÉČITELKA

TEČKA – krásná žlutohnědá kočka s výraznými tmavými flíčky

#### VÁLEČNÍCI

(KOCOURE A KOČKY BEZ KOŤAT)

LEV – velkolepý zlatohnědý kocour se srstí tak hustou, že připomíná lví hřívu,

učedník – ŠEDÁK

DRÁP – veliký tmavohnědý mourovatý kocour s výjimečně dlouhými drápy,

učedník – HAVRAN



BÍLÝ VICHŘ – veliký bílý kocour,  
učednice – SVĚTLUŠKA  
PROUŽEK – štíhlý šedočerně mourovatý kocour  
DLUHÝ – světlý mourek s černými pruhy  
VÁNEK – svižný mourovatý kocour  
VRBA – světlounce šedivá kočka s neobvykle bledýma očima  
MYŠKA – malá nahnědlá kočka

### UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

PRÁŠEK – tmavohnědý mourek  
ŠEDÁK – mohutný šedý kocourek s dlouhými chlupy  
HAVRAN – hubený černý kocourek s malou bílou náprsenkou  
a bílou špičkou ocásku  
SVĚTLUŠKA – světlá zrzavá kočička  
OHNIVÁK – pěkný zrzavý kocourek

### MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA, NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

BĚLKA – kočka s překrásným bílým kožíškem a modrýma očima  
MOURKA – pěkná mourovatá kočka  
ZLATKA – světle zrzavá kočka  
SKVRNKA – světlá mourovatá kočka, nejstarší matka

### STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

PŮLOCAS – veliký tmavý mourek, kterému chybí část ocasu



OUŠKO – šedivý kocour s maličkýma ušima, nejstarší kocour z celého klanu

ZÁPLATA – malý černobílý kocour

JEDNOOČKA – světle šedivá kočka, skoro hluchá a slepá, nejstarší v klanu

GROŠINKA – žlutohnědá kočka s rozkošně puntíkováným kožíškem, která bývala kdysi velice krásná



## STÍNOVÝ KLAN

### VELITEL

ZLOMENÝ MĚSÍC – tmavohnědý mourovatý kocour s dlouhými chlupy

### ZÁSTUPCE VELITELE

ČERNÁ TLAPA – velký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

### LÉČITEL

RÝMÁK – malý šedobílý kocour

### VÁLEČNÍCI

BEZOCAS – hnědý mourek,

učedník – HNĚDÁ TLAPKA

ČERNÁK – černý kocour

### MATKY

RANNÍ MLHA – malá mourovatá kočka

KÝTKA – černobílá kočka



## STARŠÍ

POPEL – hubený šedivý kocour



## VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

VYSOKÝ MĚSÍC – černobílý kocour s dlouhým ocasem



## ŘÍČNÍ KLAN

VELITEL

KŘIVÝ MĚSÍC – obrovský světlý mourek s pokřivenou čelistí

## ZÁSTUPCE VELITELE

DUBAS – zrzavě hnědý kocour



## KOČKY BEZ KLANŮ

ŽLUTOZUBKA – stará temně šedivá kočka s plochou širokou hlavou

ČMOUHA – baculaté černobílé kotě s dobrosrdečnou povahou, které bydlí v domě na kraji lesa

JEČMEN – černobílý kocour, který žije na farmě nedaleko lesa





## ÚVOD

Hladké žulové valouny zářily ve svitu měsíce, jako by byly ze stříbra. Noční ticho rušilo jen zurčení vody v prudké černé říčce a šepot lesních stromů.

V přítmí se cosi hýbalo, přes skály se pokradmu plížila mrštná tmavá těla. V měsíčním světle tu a tam probleskly vytažené drápy. Ostražitě oči žhnuly jako jantar. A pak zvířata najednou jako na povel skočila a na skalách se rozpoutal hlučný kočičí souboj.

Uprostřed zuřivé změti chlupů a drápů přitiskl mourovatý kocour nahnědlého protivníka k zemi a vítězně zvedl hlavu. „Dubasi!“ zahřímal mourovatý. „Jak se opovažuješ lovit na našem území? Sluneční skály patří Hromovému klanu!“

„Po dnešku to tu bude patřit Říčnímu klanu!“ odsekl hnědý kocour.

Od břehu k nim dolehl pronikavý varovný řev, z kterého byl cítit strach. „Pozor! Blíží se další rváči z Říčního klanu!“

Dráp se otočil a uviděl, jak se pod skálou vynořují z vody vlhká štíhlá těla zvířat. Promočení válečníci z Říčního klanu v tichosti



plavně vyskakovali na břeh a rovnou se vrhali do boje. Ani se nezastavili, aby si vytřepali vodu z kožichu.

„Můžeš si plavat jako ondatra, ale v tomhle lese nemáš co dělat! A tvoji bojovníci taky ne!“ zavrčel tmavý mourovatý kocour na Dubase. Vycenil zuby a planoucím pohledem propichoval koccoura, kterého měl pod sebou.

Zoufalý skřek kočky z Hromového klanu přehlušil ryk boje. Šlachovitý kocour z Říčního klanu přišpendlil hnědou bojovnici k zemi. Z rozevřených čelistí mu ještě kapala voda a už je rozvíral nad krkem nepřítelkyně.

Dráp uslyšel výkřik a pustil Dubase. Odrazil se a dopadl na nepřátelského válečníka s takovou silou, že ho z kočky srazil. „Rychle, Myško, utíkej!“ přikázal jí a hned se otočil na říčního koccoura, který ji napadl. Myška se nemotorně postavila na všechny čtyři, bolestně sebou škubla, protože krvácela z hluboké rány na rameni, a prchla.

Dráp si zuřivě odplivl, protože mu říční kocour rozčísł nos. Krev ho okamžitě oslepila, ale na nic nedbal, mohutným skokem dostihl nepřítele a zakousl se do jeho zadní nohy. Říční kocour zařičel a vyvlékl se mu.

„Drápe!“ vykřikl válečník s ocasem rudým jako liška. „Tohle je beznadějné! Je jich moc!“

„Ne, Rudochu! Hromový klan se nikdy nevzdá!“ houkl Dráp na Rudocha a přiskočil k němu. „Tohle je naše území!“ Z širokého černého čumáku se mu řinula krev. Netrpělivě zatřepal hlavou, až postříkal skálu krvavými kapičkami.

„Hromový klan si cení tvé odvahy, Drápe, ale nemůžeme si dovolit žádné další ztráty,“ přesvědčoval ho Rudoch. „Modrá hvězda



by od našich válečníků neočekávala, že by bojovali proti takovéhle neskutečné přesile. Jindy budeme mít příležitost se pomstít.“ Upřel pevný pohled do Drápových jantarových očí, pak se napřímil, otočil se a vyskočil na balvan na kraji lesa.

„Ústup, Hromový klane! Ústup!“ Válečníci se okamžitě vykroutili svým nepřátelům z tlapek a s pliváním a vrčením se stahovali k Rudochovi. Říční kočky byly chvilku zmatené. To vyhrály tak snadno? Dubas zahalekal vítězný pokřik. Jakmile ho jeho válečníci uslyšeli, přidali se k němu a hlasitě ohlašovali své vítězství.

Rudoch se rozhlédl po bojovnících svého klanu. Mrsknutím ocasu vydal rozkaz, kočky seběhly ze Slunečních skal dolů a ztratily se mezi stromy.

Dráp běžel jako poslední. Na kraji lesa zaváhal a otočil se. Úzkými štěrbinami očí vrhl zamračený pohled na zakrvácené bojiště. Pak se rozběhl ztichlým lesem za svým klanem.

Na prázdné pasece seděla stará šedivá kočka a bez hnutí vzhlížela k jasné noční obloze. Všude kolem ní spaly další kočky. Slyšela, jak dýchají a jak se ve spánku převalují. Z temného koutu se vynořila malá žlutohnědá kočka. Přibližovala se rychlými neslyšnými krůčky.

„Jakpak se má Myška?“ mňoukla šedivá a kývla hlavou na pozdrav.

„Rány jsou hluboké, Modrá hvězdo,“ odpověděla žlutohnědá kočka a usadila se do chladivé trávy. „Ale je mladá a silná, uzdraví se rychle.“

„A co ostatní?“

„Taky se uzdraví. Všichni.“



„Měli jsme štěstí, že jsme tentokrát nepřišli o žádného bojovníka,“ povzdechla si Modrá hvězda. „Jsi šikovná léčitelka, Tečko,“ dodala a znovu zaklonila hlavu, aby pozorovala hvězdy. „Dnešní porážka mě velice znepokojuje. Od dob, kdy jsem se stala vůdcem klanu, nás nikdo na našem vlastním území nepřemohl,“ zamumlala. „Nastala těžká doba. Období nového listí se opozdilo a máme méně koťat. Jestli má Hromový klan přežít, potřebuje víc válečníků.“

„Vždyť rok teprve začíná,“ upozornila klidným hlasem Tečka. „Čas zeleného listí přinese víc koťat.“

„Možná,“ řekla šedivá a trhla širokými rameny. „Jenže výcvik nových válečníků zabere hodně času. Jestli si má klan uhájit své území, potřebuje válečníky co nejdřív.“

„Ptáš se Hvězdného klanu na radu?“ mňoukla tiše Tečka a také se zadívala na pruh blikajících hvězd.

„V dobách, jako je tahle, potřebujeme pomoc starých válečníků. Mluvila jsi s nimi?“ zeptala se Modrá hvězda.

„Poslední dobou ne.“

Nad vrcholky stromů najednou prolétla padající hvězda. Tečce se zjezily chlupy na zádech. Švihla ocasem.

Modrá hvězda nastražila uši, ale mlčela, zatímco Tečka stále upírala pohled nahoru.

Po chvíli sklonila hlavu a obrátila se na Modrou hvězdu. „Hvězdný klan nám vyslal vzkaz,“ mňoukla tiše. Zahleděla se nepřítomným pohledem do dálky a řekla: „Jen oheň může spasit náš klan.“

„Oheň?“ opakovala po ní Modrá hvězda. „Ale ohně se přece všechny klany boj! Jak by nás mohl spasit?“





„Nevím,“ zavrtěla Tečka hlavou, „ale takový vzkaz mi Hvězdný klan poslal.“

„Ještě nikdy ses nemýlila,“ řekla velitelka Hromového klanu a upřela na léčitelku modré oči. „Jestli Hvězdný klan promluvil, pak to musí být pravda. Zachrání nás oheň.“





## KAPITOLA 1

Všude se rozprostírala černočerná tma. Zrzek cítil, že tu někdo je. Bedlivě prozkoumával pohledem husté křoví a rozevřel přitom doširoka oči. Neznal to tu, ale podivné pachy ho přitahovaly a lákaly, aby vstoupil do hloubi temných stínů. Zakručelo mu v břiše, takže si vzpomněl, že má hlad. Pootevřel tlamičku, aby se teplé lesní vůně dostaly až k pachovým žlázám na horním patře. Zatuchlý závan listovky se mísil s lákavou vůní jakési malé chlupaté bytůstky.

Najednou se kolem něj prohnal šedý stín. Zrzek se okamžitě zastavil a naslouchal. Stvoření se skrývalo v listí ani ne dvě délky ocasu od něj. Zrzek věděl, že je to myš – vnímal, jak jí pod huňatým kožíškem prudce buší srdce. Polkl, aby umlčel kručící žaludek. Brzy už zažene hlad.

Pomalou se přikrčil a nahrbil se k útoku. Měl myš proti větru. Věděl, že o něm neví. Naposledy se přesvědčil, kde jeho kořist přesně je, zprudka se odrazil zadníma nohama a skočil. Vynesl s sebou do vzduchu i hromádku listí. Myš se hned schovala a vy-



střelila k díře v zemi. Jenže Zrzek ji už měl. Zasekl ji drápkem ostrým jako trn a vyhodil ji obloukem vysoko do vzduchu. Myš přistála na zemi pokryté listím. Byla otřesená, ale žila. Pokusila se utéct, ale Zrzek ji znovu chytil. A znovu ji vyhodil, tentokrát o něco dál. Myši se podařilo udělat pár krůčků, než ji kocour znovu dostihl.

Vtom někde blízko cosi zarachotilo. Zrzek se rozhlédl a myš se přitom stihla dostat z dosahu jeho drápu. Když se Zrzek otočil zpátky, už jen zahlédl, jak mizí v černé díře mezi propletenými kořeny stromu.

Naštvaně lov vzdal. V mžiku se obrátil a pročešával planoucím pohledem okolí, aby zjistil, kdo ho připravil o jistou kořist. Rachocení pokračovalo, až se z něj postupně stal povědomý zvuk. Zrzek otevřel oči.

Les zmizel. Kocourek ležel ve svém pelíšku v přetopené dusné kuchyni. Oknem proudilo dovnitř měsíční světlo a vykreslovalo stíny na hladké tvrdé podlaze. Rachot vydávaly sušené granule kočičího žrádla, které někdo sypal do misky. Celý les se všemi pachy byl jen sen.

Zvedl hlavu a opřel se bradou o okraj pelíšku. Obojek ho nepříjemně tlačil do krku. Ve snu cítil, jak mu svěží vánek čechrá jemnou srst tam, kde ho normálně dře obojek. Převalil se na záda a ještě chvíli si vychutnával sen. Pořád ještě cítil myš. Tenhle sen se mu zdál už potřetí od úplňku a myš mu pokaždé utekla.

Olízl si tlamu. I z pelíšku cítil mdlý pach žrádla. Jeho majitelé mu vždycky nasypali plnou misku, než šli spát. Pach prachu zaplašil příjemné vůně ze snu. V žaludku mu ale kručelo i teď, a tak se protáhl a zvolna tlapkal přes kuchyň ke své misce. Žrádlo bylo



suché a nemělo valnou chuť. Zrzek váhavě polkl další sousto. Potom nechal misku miskou, otočil se a prolezl kočičími dvířky ven. Doufal, že mu vůně zahrady vrátí to, co cítil ve snu.

Měsíc jasně svítil na upravenou zahradu. Jemně mžilo. Zrzek si vykračoval po šterkové cestičce ozářené měsíčním svitem. Pod tlapkami cítil studené, ostré kamínky. Odskočil si pod velikým keřem s lesklými listy a těžkými vínovými květy. Vlhký vzduch byl přesycený těžkou sladkou vůní a kocourek pokrčil nos, aby se pachu zbavil.

Potom se usadil na jednom ze sloupků plotu, který ohraničoval jeho zahradu. Bylo to jeho oblíbené místo, z něhož dobře viděl do sousedních zahrad i do hustého lesa za plotem.

Přestalo pršet. Krátce střižený trávník se koupal v měsíčním svitu, ale les za plotem byl plný stínů. Zrzek se natáhl dopředu, aby zachytil vlhký lesní vzduch. Pod hustou srstí mu bylo teplo, ale cítil vláhu dešťových kapek, které se mu jiskřily na zrzavém kožíšku.

Slyšel, jak ho jeho pán naposledy volá ze zadních dveří. Kdyby k nim teď přišel, přivítali by ho něžnými slůvky a pohlazením a dovolili by mu, aby si k nim lehl do postele. Schoulil by se do klubíčka a v teploučku by předl u páníčkovu boku.

Tentokrát však Zrzek na volání pánů nedbal a znovu se upřeně zadíval mezi stromy. Svěží vůně lesa byla teď po dešti ještě pronikavější.

Najednou se mu zježily chlupy na zádech. Nehýbalo se tam v lese něco? Nepozoroval ho někdo? Upíral pohled před sebe, ani se nehnul, ale v temném provoněném lese nic neviděl ani necítil. Směle zvedl bradu, postavil se a protáhl se. Vyhrbil hřbet a zachy-



til se tlapkami za roh sloupku. Zavřel oči a ještě jednou nasál lesní vůni. Linula se velice slibně a vábila ho, aby se vydal do šepotavých stínů. Napnul svaly, přikrčil se a pak zlehka seskočil do ostré trávy na druhé straně plotu. Když dopadl, zacinkal do nočního ticha zvoneček, který měl na obojku kolem krku.

„Kampak vyrážíš?“ ozval se za ním povědomý hlas.

Zrzek vzhlédl. Na plotě nemotorně balancoval mladý černobílý kocour.

„Ahoj Čmouho,“ pozdravil Zrzek.

„Nechceš snad jít do lesa, že ne?“ ujišťoval se Čmouha a podíval se na Zrzka velikýma jantarovýma očima.

„Jen tak nakouknu,“ sliboval Zrzek a rozpačitě přešlápl.

„Mě by tam nikdo nedostal. Je to nebezpečné!“ Čmouha znechuceně nakrčil černý čumák. „Henry říkal, že tam jednou byl.“ Kocour zvedl hlavu a pokynul přes řadu plotů k zahradě, kde Henry bydlel.

„Ten starý tlustý mourek nikdy v lese nebyl!“ ušklíbl se Zrzek. „Od té doby, co byl u zvěrolékaře, nevyjde ani ze zahrady. Ten už jen žere nebo spí.“

„Ale, ne. Byl tam a chytil červenku!“ tvrdil Čmouha.

„No, jestli je to pravda, tak to muselo být ještě před tím, než byl u veterináře. Teď si na ptáky *stěžuje*, protože ho ruší ze spaní.“

„Ale stejně mi říkal,“ pokračoval Čmouha, jako by nevnímal Zrzkův pohrdavý tón, „že je tam spousta všelijakých nebezpečných zvířat. Obrovské divoké kočky, co sežerou k snídani celého králíka a drápy si brousí o staré kosti!“

„Já se jdu jen tak mrknout,“ mňoukl Zrzek. „Nezdržím se tam.“



„Jen abys pak neříkal, že jsem tě nevaroval,“ zavrčel Čmouha, otočil se a seskočil z plotu do své zahrady.

Zrzek se posadil do ostré trávy za plotem. Nervózně si olízl rameno a přemítal, kolik je asi pravdy na Čmouhově povídání.

Vtom ho upoutal jakýsi pohyb. Nějaké maličké stvoření rychle zalezlo pod ostružinový keř.

Instinktivně se přikrčil k zemi. Pomaličku přesouval tlapku za tlapkou a plížil se podrostem dopředu. S nastraženými ušima, rozšířeným chřípím a upřeným pohledem se blížil ke zvířeti. Teď už docela jasně viděl, jak sedí mezi trnitými větvemi, drží v tlapkách velkou bobuli a okusuje ji. Byla to myš. Zrzek se zhoupł z nohy na nohu a připravoval se ke skoku. Zadržel dech, aby nepohnul zvonečkem. Byl celý vzrušený a srdce mu divoce tlouklo. Tohle bylo ještě lepší, než co se mu zdálo! Najednou ho však vyrušilo praskání větví a šustot listí. Trhl sebou. Zvoneček ho prozradil a myš v mžiku zmizela v tom nejhustším ostružinovém křoví.

Zrzek ztuhl a rozhlížel se. Ve vysokém trsu kapradí zahlédl mizet bílý koneček huňatého zrzavého ocasu. Cítil podivný silný pach, určitě to byl masožravec, ale pes ani kočka to nebyli. Kocourek zapomněl na myš a se zájmem sledoval zrzavý ocas. Chtěl si ho líp prohlédnout.

Zapojil do sledování všechny smysly. Pak zaznamenal další zvuk. Přicházel ze zadu, ale byl tlumený a vzdálený. Zrzek natočil uši dozadu, aby líp slyšel. *Zvuk tlapek?* Možná, ale očima pořád sledoval ten podivný zrzavý ohon před sebou a plížil se dál. Až když se tiché šelestění změnilo v hlasité praskání suchých listů, které se rychle přibližovalo, uvědomil si, že mu hrozí nebezpečí.



Jakési zvíře na něj skočilo s takovou silou, až odlétl stranou do kopřiv. Útočník se na něj zezadu přilepil a nepustil. Zrzek se svíjel a vřískal, aby se ho zbavil. Nepřítel ho svíral neuvěřitelně ostrými drápy. Zrzek cítil, jak se mu do krku zakusují ostré zuby. Kroutil se a házel celým tělem, ale nedokázal se vyvlíknout. Chvilku se dokonce cítil bezmocný, ale pak ztuhl. Rychle zvážil situaci a pak se vši silou převrátil dozadu. Instinkt mu říkal, že obnažit nechráněné břicho je velice nebezpečné, ale jinou možnost neměl.

Měl štěstí – trik mu vyšel. Uslyšel pod sebou hlasité heknutí, jak útočníkovi vyrazil dech. Začal se divoce zmítat, až se mu podařilo vykroutit. Ani se neohlédl a upaloval domů.

Zezadu se ozvalo dupání tlapek. Nepřítel ho pronásledoval. I když Zrzka pálily škrábance, rozhodl se, že se raději otočí a bude bojovat, než aby mu to zvíře znovu skočilo na záda.

Zastavil smykem, obrátil se a octl se tváří v tvář svému pronásledovateli.

Bylo to taky ještě kotě. Mělo hustou chundelatou šedivou srst, silné tlapky, mohutná ramena a širokou hlavu. Zrzek okamžitě zjistil, že jde o samce, který má pod měkkou kožešinkou silné svaly. Kocourek do Zrzka v plné rychlosti narazil. Nečekal, že se zastaví, a tak jen padl dozadu a zůstal omráčeně ležet.

Zrzek měl vyražený dech, takže zavrával. Rychle se však vzpamatoval a vyklenul hřbet, až se mu oranžové chlupy na zádech postavily. Byl připravený ke skoku. Pronásledovatel se však posadil a začal si olizovat tlapku. Veškerá agresivita z něj vyprchala.

Zrzka to kupodivu skoro zklamalo. Celé tělo měl napnuté, jen jen zaútočit.



„Ahoj kotě!“ mňoukl šedivý kocourek zvesela. „Na to že jsi ochočený domácí mazlík, ses rval docela slušně!“

Zrzek zůstal ještě chvílku připravený na špičkách a zvažoval, jestli přece jen nemá zaútočit. Pak si vzpomněl, s jakou silou ho tenhle šedivý kocour připíchl k zemi, a uvolnil se. Povolil svaly, došlápl na celé tlapky, narovnal hřbet a zavrčel: „A porvu se s tebou znovu, když budu muset.“

„Jmenuju se Šedák, mimochodem,“ vedl si šedivý kocourek dál svou a Zrzkovy hrozby si vůbec nevšímal. „Trénuju, abych se stal válečníkem Hromového klanu.“

Zrzek mlčel. Nechápal, o čem tenhle Šedák mňouká, ale došlo mu, že nebezpečí pominulo. Zakryl rozpaky tím, že si začal olizovat rozčuchaný kožíšek na hrudi.

„Co dělá takovéhle domácí kotě jako ty tady v lese? Nevíš, že je to nebezpečné?“ zeptal se Šedák.

„Jestli jsi *ty* ten nejnebezpečnější tvor, na jakého můžu v lese narazit, tak to zvládnou docela dobře,“ blafoval Zrzek.

Šedák ho chvíli pozoroval zúženými šterbinkami svých velkých žlutých očí. „Já mám k nebezpečným zvířatům daleko. Kdybych byl třeba jen poloviční válečník, zasadil bych takovému vetřelci, jako jsi ty, rány, na které by nezapomněl.“

Zrzkovi přejel mráz po zádech. Co myslel Šedák tím slovem „vetřelec“?

„No nic,“ mňoukl Šedák a vyškubl ostrými zuby trs trávy mezi tlapkami, „stejně jsem tě nechtěl nijak zvlášť poranit, protože je jasné, že nepatříš k žádnému klanu.“

„K žádnému klanu?“ opakoval zmateně Zrzek.

„Musel jsi přece slyšet o čtyřech válečnických klanech, které





loví tady v okolí!“ mňoukl Šedák a netrpělivě si odfrkl. „Já patřím k Hromovému klanu. Ostatní klany se pořád snaží krást nám kořist z našeho teritoria. Hlavně Stínový klan. *Ti jsou* tak zuřiví, že by tě rozcupovali na kousky. Bez debat!“

Šedák se odmlčel, aby si mohl zlostně odplivnout, a pak pokračoval: „Chodí sem a loví kořist, která patří právoplatně nám. Válečníci Hromového klanu mají za úkol hlídat před nimi naše území. Až dokončím výcvik, bude ze mě tak nebezpečný bojovník, že se všem okolním klanům budou třást ty jejich zavšivený kožichy!“

Zrzek zúžil oči. Tohle musí být jedna z těch divokých koček, před kterými ho Čmouha varoval! Žijí tady v lesích nadivoko a válčí mezi sebou i o ten nejmenší kousek žrádla. Zrzek se přesto nebál. Po pravdě řečeno musel to neohrožené kotě obdivovat.

„Takže ty ještě nejsi válečník?“ zeptal se ho.

„Cože? Ty sis myslel, že jsem?“ zavrčel Šedák pyšně. Pak potřásl širokou chlupatou hlavou a dodal: „Bude to ještě dlouho trvat, než ze mě bude válečník. Nejdřív musím projít výcvikem. Koťatům musí být půl roku, než vůbec můžou *začít* s výcvikem. Já jsem dneska jako učedník poprvé venku.“

„Proč si místo toho nenajdeš nějakého páníčka s útulným bydlením? Měl bys mnohem jednodušší život,“ mňoukl Zrzek. „Lidí, co by k sobě vzali kotě, jako jsi ty, je spousta. Stačí, když budeš pár dní sedat někde, kde tě uvidí, a tvářit se hladově...“

„A oni mě budou krmit kuličkama, co vypadají jako králíčí bobky, a řídkou břeckou!“ skočil mu Šedák do řeči. „Ani náhodou! Neumím si představit nic horšího, než být domácí *mazlíček!* Být hračka dvounožců! Žrát něco, co nevypadá jako žrádlo, po-



třebu dělat do misky s pískem a čumák vystrčit ven, když páníček dovolí? To není žádný život! Tady venku je divočina a svoboda. Chodíme si, kam chceme.“ Svou řeč uzavřel hrdým odplivnutím a pak ještě uličnický dodal: „Dokud jsi neochutnal čerstvě ulovenou myš, nežil jsi. Už jsi ochutnal myš?“

„Ne,“ připustil Zrzek váhavě. „Ještě ne.“

„Tak to asi nikdy nepochopíš, jaké to je,“ povzdechl si Šedák. „Nenarodil ses jako divoké zvíře, a to je veliký rozdíl. Muse-la by ti v žilách proudit krev válečníka, musel bys cítit vítr ve vousech. Koťata, co se narodí v pelíšku u dvouořců, to nikdy nepoznají.“

Zrzek si vzpomněl, jak se cítil ve svém snu, a rozhořčeně vykřikl: „To není pravda!“

Šedák neodpověděl. Najednou se zarazil uprostřed líznutí s tlapkou ve vzduchu a zavěřil. „Cítím kočky ze svého klanu,“ sykl. „Měl bys jít. Určitě by se jim nelíbilo, že lovíš na našem území!“

Zrzek se rozhlédl. Jak mohl Šedák zjistit, že se k nim někdo blíží? On cítil jen větřík, který voněl listím. Šedák ale mluvil tak naléhavě, že se Zrzkovi naježily chlupy.

„Rychle!“ sykl Šedák ještě jednou. „Utíkej!“

Zrzek se připravil ke skoku do keřů, aniž věděl, kterým směrem by se měl pustit, ale už to nestihl.

„Co se to tady děje?“ mňoukl kdosi za ním pevným výhrůžným hlasem.

Zrzek se otočil a uviděl velkou šedivou kočku, jak majestátně vychází z podrostu. Vypadala nádherně. Přes čenich měla bílé proužky, na ramenou jí sice dělila srst ošklivá jizva, ale hladký šedivý kožíšek se jí v měsíčním světle stříbrně leskl.



„Modrá hvězda!“ Šedák se skrčil vedle Zrzka a přivřel oči. Když uviděl, že se k nim přes mýtinku blíží další kočka – krásný zlatý mourek – přikrčil se ještě víc.

„Neměl bys chodit tak blízko k obydlím dvounožců, Šedáku!“ zavrčel zlatý mourek rozzlobeně a přivřel zelené oči.

„Já vím, Lve, omlouvám se,“ mňoukl Šedák a sklopil oči k tlapkám.

Zrzek napodobil Šedáka a přikrčil se. Nervózně pošukával ušima. Z těchhle koček vyzařovala síla, s jakou se u svých přátel na zahradě nesetkal. Čmouha měl možná se svým varováním pravdu.

„Kdo je tohle?“ zeptala se kočka.

Zrzek sebou trhl, když se na něj zadívala. Pod pronikavým pohledem jejích modrých očí se cítil ještě zranitelnější.

„Není vůbec nebezpečný,“ mňoukl Šedák rychle. „Nepatří k bojovníkům žádného klanu. Je to jen mazlíček dvounožců tamhle za naším územím.“

*Jen mazlíček dvounožců!* Ta slova Zrzka rozčílila, ale držel jazyk za zuby. Modrá hvězda si jistě všimla, že se zlobí, protože se na něj varovně podívala. Odvrátil pohled stranou.

„Toto je Modrá hvězda, vůdkyně našeho klanu!“ sykl Šedák potichu Zrzkovi. „A Lev. Můj učitel. To znamená, že má na starost můj bojový výcvik.“

„Děkuji za představení, Šedáku,“ pronesl Lev chladně.

„Na mazlíčka se umíš docela dobře rvát,“ řekla Zrzkovi Modrá hvězda, která se na něj pořád ještě upřeně dívala.

Zrzek s Šedákem se na sebe zmateně podívali. Jak to mohla vědět?

„Pozorovali jsme vás. Oba dva,“ pokračovala Modrá hvězda,



jako by četla jejich myšlenky. „Chtěli jsme vědět, jak si poradíš s vetřelcem, Šedáku. Napadls ho odvážně.“

Šedáka její chvála potěšila.

„Posaďte se,“ mňoukla Modrá hvězda a podívala se na Zrzka. „Ty taky, kotě.“ Okamžitě se posadil a vydržel její pohled po celou dobu, co k němu mluvila.

„Reagoval jsi na útok správně. Šedák je silnější než ty, ale tys použil na svou obranu rozum. A když tě pronásledoval, postavil ses mu. Ještě nikdy jsem neviděla kočku domácí, aby se takhle zachovala.“

Zrzka nečekaná chvála překvapila, ale zvládl ji a přikývl. Její další slova ho však překvapila ještě víc.

„Zajímalo mě, jak si povedeš tady mimo obydlí dvounožců. Tuhle hranici kontrolujeme pravidelně, takže jsem tě často vídala, jak sedíš na kraji svého území a díváš se do lesa. A teď ses konečně odvážil do něj vstoupit.“ Modrá hvězda zamýšleně Zrzka pozorovala. „Zdá se, že máš přirozené lovecké schopnosti. Ostrý zrak. Tu myš bys býval chytil, kdybys tak dlouho neváhal.“

„Vá-vážně?“ zakoktal Zrzek.

„Modrá hvězdo, tohle je *domáci mazlíček*,“ pronesl Lev hlubokým hlasem, který vzbuzoval úctu, ale zároveň zněl neústupně. „Neměl by lovit na území Hromového klanu. Pošli ho domů k jeho dvounožcům!“

Zrzek se po jeho odmítavých slovech naježil. „Poslat mě domů?“ mňoukl netrpělivě. Modrá hvězda ho přece pochválila, takže se celý nadmul pýchou. Všimla si ho a udělal na ni dobrý dojem. „Ale já si přišel ulovit jen jednu dvě myši. Určitě je jich tady dost pro všechny.“



Modrá hvězda pootočila hlavou, aby dala najevo, že slyšela Lva, a pak se znovu obrátila na Zrzka. Z jejích modrých očí sršel hněv. „Nikdy není dost pro všechny!“ osopila se na něj. „Kdybys nežil v teplém pelíšku, kde tě překrmují, věděl bys to!“

Zrzka její náhlý hněv překvapil. Stačil však jediný pohled na vyděšeného Šedáka a hned věděl, že přestřelil. Lev přistoupil ke své vůdkyni. Teď se nad ním tyčili oba válečníci. Zrzek se podíval do Hvězdiných očí, z kterých číselá výhrůžka, a jeho hrdost rázem roztála. Nemluvil tady s přítulnými kočkami, co lehají u krbu – tohle jsou ošuntělé hladové kočky, které se asi chystají dokončit, co Šedák začal.





## KAPITOLA 2

„Tak co s tebou?“ zasyčela Modrá hvězda. Stála teď od Zrzka jen na délku myši. Lev se dál tyčil nad kocourkem a mlčel.

Zrzek sklopil uši a přikrčil se pod upřeným pohledem zlatě zbarveného válečníka. Srst se mu nepříjemně naježila. „Nepředstavuju pro váš klan žádné nebezpečí,“ mňoukl s očima zabodnutýma do roztřesených tlapek.

„Ohrožuješ náš klan tím, že mu bereš potravu,“ křikla Hvězda. „Máš ve svém domově u dvounožců žrádla dost a dost. Sem jsi přišel, aby sis zalovil jen tak pro zábavu. Jenže my lovíme kvůli přežití.“

Pravda královniných slov projela Zrzkem jako osten trnky. Rázem pochopil, proč se tak zlobila. Přestal se třást, posadil se a napřímil uši. Podíval se Hvězdě do očí a vážným tónem řekl: „To mě nikdy nenapadlo. Omlouvám se. Už tady lovit nebudu.“

„Ty jsi zvláštní domácí kotě, Zrzku,“ mňoukla.

Šedák si oddechl tak hlasitě, až Zrzek zaškubal ušima. Viděl,



že Hvězda jeho slova ocenila, a všiml si, že si vyměnila se Lvem významný pohled. Oč asi šlo? Co si oba válečníci asi sdělili?

„Je to opravdu tak těžké tady přežít?“ zeptal se tiše.

„Naše území zahrnuje jen část lesa,“ odpověděla Modrá hvězda. „Musíme o kořist soupeřit s dalšími klany. A letos přišel čas nových listů pozdě. To znamená, že kořisti je málo.“

„Je váš klan velký?“ ptal se Zrzek s očima rozevřenýma dokořán.

„Dost velký,“ řekla Hvězda. „Naše území nás uživí, ale potravy není nazbyt.“

„A to jste všichni válečníci?“ mňoukl Zrzek. Hvězdiny opatrné odpovědi v něm vzbuzovaly ještě větší zvědavost.

„Někteří jsou válečníci, jiní jsou příliš staří nebo příliš mladí, anebo se musejí celý den starat o mláďata,“ vysvětlil Lev.

„A všichni žijete společně a dělíte se o kořist?“ zašeptal Zrzek udiveně. Cítil se trochu provinile, že si sám žije v takovém pohodlí.

Modrá hvězda se znovu podívala na Lva. Zlatý mourek opětoval upřený pohled. Hvězda se nakonec znovu obrátila na Zrzka a zamňoukla: „Možná bys to mohl zjistit sám. Chtěl by ses přidat k Hromovému klanu?“

Zrzka ta nabídka tak překvapila, že nebyl schopen slova.

„Kdybys do něj vstoupil, mohl bys s Šedákem projít válečnickým výcvikem.“

„Ale domácí mazlíčci se nemůžou stát válečníky!“ vyhrkl Šedák. „Nemají válečnickou krev!“

„Válečnická krev,“ povzdechla si Hvězda a do očí jí vstoupil smutek. „Kolik jí bylo poslední dobou prolito.“

„Modrá hvězda ti nabízí jenom výcvik, kotě,“ mňoukl Lev,



když se Hvězda odmlčela. „Nikdo ti nezaručí, že se staneš opravdovým válečníkem. Možná to pro tebe bude příliš obtížné. Jsi konec konců zvyklý na pohodlný život.“

„Proč mi tedy tuhle příležitost nabízíte?“ zeptal se ohromený Zrzek zlatého mourka.

„Dobře děláš, když se ptáš na důvody,“ opověděla mu místo mourka Modrá hvězda. „Po pravdě řečeno – Hromový klan potřebuje víc bojovníků.“

„Uvědom si, že ti to Modrá hvězda nenabízí s lehkým srdcem,“ varoval ho Lev. „Jestli chceš s námi začít cvičit, budeme tě muset přijmout do klanu. Buď s námi musíš žít a přijmout naše pravidla, nebo se musíš vrátit k dvounožcům a nikdy se tu už neukázat. Nemůžeš žít jednou tlapkou tady a druhou tam.“

Chladný větřík rozvlnil nízký podrost a načechral Zrzkovi srst. Zachvěl se, ale ne zimou. Rozrušilo ho pomyšlení na neuvěřitelné možnosti, které se před ním otevřely.

„Přemýšlíš, jestli ti to stojí za to, aby ses vzdal svého pohodlného života u dvounožců?“ zeptala se Modrá hvězda tiše. „Uvědomuješ si ale, jakou cenu za teplo a za dostatek žrádla platíš?“

Zrzek se na ni nechápavě podíval. Při setkání s těmito kočkami se přesvědčil, v jakém nadbytku vlastně žije.

„Vidím, že jsi pořád ještě kocour,“ dodala Modrá hvězda, „i když jsi hrozně cítit dvounožci.“

„Co tím myslíš, že jsem *řád ještě* kocour?“

„Dvounožci tě ještě nedali vymiškovat,“ mňoukla Hvězda zasmušile. „To by ses choval jinak. Vůbec by ses tak nehnal do rvačky!“





Zrzek byl zmatený. Najednou si vzpomněl na Henryho, který po návštěvě u zvěrolékaře ztloustl a zlenivěl. Tohle Hvězda myslela tím vymiškováním?

„Klan ti možná nebude schopný zajistit tolik žrádla a teplo,“ pokračovala Hvězda. „V čase bez listů bývají v lese noci dost kruté. Klan bude vyžadovat naprostou oddanost a usilovnou práci. Máme spoustu hladových krků. Bude se od tebe očekávat, že nasadíš za klan i vlastní život, když to bude potřeba. Odměna je ale veliká. Zůstaneš opravdovým kocourem. Dostaneš výcvik divokého klanu. Dozvíš se, co to znamená být skutečnou kočkou. Síla klanu a duch přátelství bude stále s tebou, i když budeš zrovna lovit o samotě.“

Zrzkovi se zatočila hlava. Vypadalo to, že mu Modrá hvězda nabízí život, o jakém se mu už tolikrát zdálo. Byly to vábivé sny, ale mohl by tak opravdu žít?

„Pojď, Modrá hvězdo,“ přerušil jeho myšlenky Lev, „neztrácejme tu čas. Nesmíme zmeškat schůzku s druhou hlídkou, až bude stát měsíc nejvyš. Dráp se bude divit, co se s námi stalo.“ Postavil se a netrpělivě švihl ocasem.

„Počkejte,“ mňoukl Zrzek. „Můžu si vaši nabídku rozmyslet?“

Modrá hvězda se na něj dlouze zadívala a pak přikývla. „Lev tu bude zítra, až bude slunce nejvyš. Pak mu odpovíš.“

Modrá hvězda vydala tiše povel a všechny tři kočky se naráz otočily a zmizely v podrostu.

Zrzek zamrkal. Byl celý rozčilený a cítil se nejistě. Seděl uprostřed kapradí a pozoroval nad klenbou stromů jiskřivé hvězdy na obloze. Těžký pach koček z Hromového klanu stále ještě visel v nočním vzduchu. Cestou domů měl podivný pocit, jako by ho



něco uvnitř táhlo zpátky do hlubin lesa. Jemný větřík mu báječně  
čechral srst a ševelící listy jako by šeptaly do lesních stínů jeho  
jméno.





## KAPITOLA 3

K ránu, když Zrzek vyspával noční toulky, se mu opět vrátil jeho myší sen a byl ještě živější než kdy dřív. Neměl obojek, plížil se měsíční nocí a pronásledoval plaché zvířátko. Tentokrát však věděl, že ho někdo pozoruje. Ve stínech lesa se blýskaly desítky žlutých očí. Kočky z klanu vstoupily do jeho snu.

Zrzek se vzbudil a zamrkal do slunečních paprsků, které se rozlévaly po kuchyňské podlaze. Kožíšek mu v teple ztěžkl a zhoustl. Misku na žrádlo měl dosypanou po okraj, misku na vodu vypláchnutou a znovu naplněnou hořkou vodou, jakou pijí dvounožci. Zrzek měl radši vodu z louží, ale když bylo horko nebo když měl hodně velkou žízeň, bylo jednodušší napít se doma. Opravdu mohl opustit tohle pohodlíčko?

Nažral se a pak vyšel kočičím průlezem do zahrady. Vypadalo to na teplý den a zahrada voněla prvními květy.

„Ahoj Zrzku!“ zamňoukal kdosi odvedle. Byl to Čmouha. „Měl jsi tu být před hodinou. Malí vrabčáci si tu protahovali křídla.“

„Chytils nějakého?“ zeptal se Zrzek.



„Na to se ti vykašlu! Nažral jsem se dost doma. Ale stejně, *proč* jsi nevstal dřív? Včera jsi pomlouval Henryho, že prospí celý den, a dneska nejsi o nic lepší.“

Zrzek se posadil na chladnou hlínu vedle plotu a ocásek pečlivě obtočil kolem předních tlapek. „Byl jsem včera v noci v lese,“ připomněl kamarádovi. Okamžitě pocítil, jak se mu rozproudila krev v žilách a naježila srst.

„No jasně! Já zapomněl!“ mňoukl Čmouha a podíval se na něj s vykulenýma očima. „Jaké to bylo? Chytils něco? Nebo něco chytilo tebe?“

Zrzek se odmlčel, protože nevěděl, jak začít. Jak říct starému kamarádovi, co se stalo? „Potkal jsem pár divokých koček,“ spustil nakonec.

„Cože!“ Čmouha byl naprosto šokovaný. „Popral ses?“

„Trochu.“

Jakmile si připomněl, jaká síla vyzařovala z koček Hromového klanu, pocítil nový elán.

„Zranili tě? Co se stalo?“ ptal se hned dychtivě Čmouha.

„Byli tři. Větší a silnější než kdokoli z nás.“

„A ty ses rval se všemi najednou?“ skočil mu Čmouha do řeči a netrpělivě přitom mával ocasem.

„Ne!“ mňoukl Zrzek rychle. „Jen s tím nejmladším. Ostatní dva přišli potom.“

„Jak to, že tě nerozcupovali na kousky?“

„Jen mě varovali a přikázali, abych opustil jejich území, ale pak...“ zaváhal.

„Co?!“ mňoukl Čmouha nedočkavě.

„Nabídlí mi, abych se k nim přidal.“

Čmouhovi se nevěřicně zachvěly vousky.

„Vážně!“ tvrdil Zrzek.

„Proč by to dělali?“

„Nevím,“ připustil Zrzek. „Myslím, že jejich klan potřebuje nové členy.“

„To zní dost divně,“ mňoukl Čmouha pochybovačně. „Být tebou, moc bych jim nevěřil.“

Zrzek se podíval na Čmouhu. Tenhle černobílý kamarád nikdy nezatoužil po výpravě do lesa. Byl naprosto spokojený se svými dvounožci. Nikdy by nepochopil, jakou touhu v Zrzkovi vyvolávají jeho sny.

„Ale já jim věřím,“ zapředl Zrzek potichu. „A už jsem se rozhodl.“

Čmouha skoro spadl z plotu dolů k Zrzkovi. „Nechod, Zrzku, prosím tě,“ zamňoukal vyděšeně. „Možná tě už nikdy v životě neuvidím.“

Zrzek do něj přátelsky žďuchl hlavou. „Neboj. Moji dvounožci si pořídí jinou kočku. Skamarádíš se s ní. Ty vyjdeš s každým!“

„Ale už to nikdy nebude stejné!“ zanaříkal Čmouha.

„No právě,“ mňoukl Zrzek netrpělivě. „Jestli tu zůstanu tak dlouho, až mě vezmou vymiškovat, taky už nikdy nebudu stejný jako dřív.“

„Vymiškovat?“ zeptal se Čmouha udiveně.

„U veterináře,“ vysvětlil Zrzek. „Vykastrovat, jako to udělali Henrymu.“

Čmouha pokrčil rameny, sklopil oči a mňoukl: „Ale Henrymu je dobře. Teda je trochu línější, já vím, ale není nešťastný. Pořád si užijem dost legrace.“



„Je mi to líto, Čmouho. Budeš mi chybět, ale musím jít.“ Zrzkovi bylo smutno z toho, že opouští kamaráda.“

„Tak jo. Vidím, že tvoje rozhodnutí nezměním, ale aspoň spolu můžeme strávit poslední ráno.“ Nesnažil se ho přemlouvat, jen k němu popošel a dotkl se čumáčkem jeho nosu.

Zrzek si užíval rána víc než kdy jindy. Obešel si s Čmouhou všechna svoje oblíbená místa a promluvil se všemi kočkami, s nimiž vyrůstal. Všechny smysly měl zjitřené, jako by byl připravený k velikému skoku. Jak se blížil okamžik, kdy slunce stojí na obloze nejvýš, byl čím dál nervóznější. Jestlipak Lev přijde? Přestal vnímat plané mňoukání starých kamarádů a zaměřil všechny smysly směrem k lesu.

Naposledy seskočil ze svého plotu a vplížil se do lesa. S Čmouhou se rozloučil a teď už se plně soustředil na divoké kočky a jejich svět.

Zastavil se v místech, kde je včera potkal, posadil se a zavěťřil. Vysoké stromy stínily zem před poledním žářem, takže byla příjemně chladná. Tu a tam mezi listy pronikl sluneční paprsek a vytvořil v přízemním porostu světlou skvrnku. Zrzek cítil stejný pach jako včera, ale neměl tušení, jestli je čerstvý, nebo ne. Zvedl hlavu a nejistě začíchal.

„Máš se co učit,“ mňoukl kdosi hlubokým hlasem. „I to nejmenší kotě z klanu pozná, když se k němu přiblíží jiná kočka.“

Zrzek uviděl, že se pod ostružinovým keřem blýskají dvě zelené oči. A pak poznal i pach: byl to Lev.

„Dokážeš říct, jestli jsem sám?“ zeptal se zlatý mourek a vystoupil ze stínu.



Zrzek znovu rychle začichal. Pořád ještě ve vzduchu cítil pach Šedáka a Hvězdy, ale ne tak silně jako včera. „Modrá hvězda a Šedák s tebou dneska nejsou,“ mňoukl váhavě.

„To je pravda,“ připustil Lev, „ale někdo jiný tu je.“

Další kočka z Hromového klanu vešla na mýtinu a Zrzek ztuhl.

„To je Bílý víchr,“ zavrčel Lev, „jeden ze starších válečníků Hromového klanu.“

Zrzek se podíval na kocoura a strachy mu přeběhl mráz po zádech. Je to past? Bílý víchr s protáhlým svalnatým tělem se postavil před Zrzka a shora si ho prohlížel. Měl neposkvrněný hustý bílý kožich a pískově žluté oči. Zrzek bojácně sklopil uši a napjal svaly, aby se připravil k boji.

„Uklidni se, než k nám tvůj strach přitáhne něčí pozornost,“ zavrčel Lev. „Přišli jsme, abychom tě odvedli do tábora.“

Bílý víchr natáhl nos směrem k Zrzkovi a zvědavě ho očichal. Zrzek seděl, ani se nehnul a skoro ani nedýchal.

„Ahoj mladíku,“ zabručel bílý kocour. „Už jsem o tobě dost slyšel.“

Zrzek sklonil hlavu na pozdrav.

„Pojď, v táboře si popovídáme víc,“ nařídil Lev a bez meškání oba s Vichrem vklouzli do podrostu. Zrzek vyskočil a běžel za nimi, jak nejrychleji mohl.

Oba bojovníci nebrali cestou na Zrzka žádné ohledy, takže měl brzy co dělat, aby jim stačil. Když jediným skokem překonávali padlé stromy, na které se Zrzek musel vydrápat krůček po krůčku, ani je nenapadlo zpomalit. Proběhli jehličnatým mlázím, které ostře vonělo. Museli přeskakovat hluboké strouhy vyhloubené požírači stromů. Zrzek často slyšel z bezpečí svého dvorku, jak

